

2. Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв збройних конфліктів неміжнародного характеру (Протокол II), від 8 червня 1977 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_200

3. Бисмиллах М. Международно-правовые механизмы урегулирования внутригосударственных конфликтов как юридическая основа политики национального примирения в Афганистане: дис. канд. юрид. наук: 12.00.10 / М. Бисмиллах. – Москва, 2014. – 159 с.

4. Збройні конфлікти [Електронний ресурс]: інформ. бюл. / Європ. Суд з прав людини. – 2014, серпень. – Режим доступу: http://www.echr.coe.int/Documents/FS_Armed_conflicts_UKR.pdf

Глад С.

*студент магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., ст. викладач кафедри
міжнародного права та європейської інтеграції ТНЕУ
Кравчук М.Ю.*

ПРАВОВА МОДЕЛЬ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ НА ОСНОВІ ПОЛОЖЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ХАРТІЇ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Реформа територіальної організації влади в Україні на засадах децентралізації, практичне втілення якої розпочалось у 2015 році, має за мету кардинальну зміну засадних принципів управління суспільним розвитком та є вагомою передумовою вирішення низки системних проблем суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку держави.

Необхідність реформування територіальної організації влади на засадах децентралізації як складової нової регіональної політики в Україні, її стратегічні завдання, пріоритети та концептуальні засади визначені в основних чинних документах стратегічного характеру – Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020», Державній стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року та у Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні. Програма діяльності Кабінету Міністрів України, схвалена 14 квітня 2016 р., серед основних завдань діяльності уряду визначила децентралізацію та реформу публічної адміністрації [3, с. 99].

Необхідною передумовою успішної реалізації будь-якої системної реформи є її інституційно-правове забезпечення, що включає законодавчо-нормативне врегулювання відносин у сфері реалізації реформи та забезпечення належної інституційної підтримки. Відтак, актуальним завданням є аналіз законодавчо-нормативного та інституційного забезпечення процесу реалізації реформи територіальної організації влади на засадах децентралізації, виявлення проблемних питань та визначення напрямів його подальшого удосконалення.

У 2014-2016 рр. сформовано значний масив законодавчих та нормативних актів у сфері реалізації реформи децентралізації влади, зокрема, щодо формування спроможних територіальних громад, бюджетної децентралізації, оптимізації розподілу повноважень – передачі їх від органів виконавчої влади до органів місцевого самоврядування, що дозволить посилити функціональну та фінансову спроможність місцевого самоврядування. Створене законодавче підґрунтя загалом відповідає європейським стандартам і дозволило розпочати практичний етап реформи децентралізації.

Водночас, за наявності суттєвого прогресу у створенні законодавчого та інституційного підґрунтя для реформи децентралізації, багато важливих питань потребують удосконалення правового регулювання або залишаються неврегульованими. Це передусім питання: законодавчого та нормативного забезпечення регулювання відносин у сфері адміністративно-територіального устрою; забезпечення принципу повсюдності місцевого самоврядування (поширення юрисдикції органів місцевого самоврядування на землі за межами населених пунктів); подальшого зміцнення фінансової бази місцевого самоврядування та зменшення фінансової залежності територіальних громад і регіонів від центру; унормування ситуації із реалізацією права власності територіальних громад на комунальне майно та забезпеченням його ефективного використання; формування механізмів місцевої демократії, що забезпечать відповідальність органів місцевої влади як перед державою, так і перед членами відповідних громад тощо[2, с. 35].

Для подолання перешкод впровадження принципів Європейської хартії місцевого самоврядування [1] у процес розвитку місцевого самоврядування необхідно здійснити наступні кроки: прискорити проведення муніципальної реформи, здійснити розробку механізмів формування та ефективною реалізації регіональної політики, трансформації адміністративно-територіального устрою на основі реалізації принципів Конституції України та Європейської хартії місцевого самоврядування; здійснювати реалізацію місцевого самоврядування в Україні у контексті європейського вибору, сприяти активізації зусиль на шляху європейської та євроатлантичної інтеграції; для подолання проблем втілення конституційних принципів місцевого самоврядування в Україні принципове значення має належне забезпечення матеріально-фінансової автономії територіальних громад, яка можлива при реалізації конституційного принципу самостійності місцевих бюджетів; забезпечити законодавче гарантування основоположних принципів функціонування місцевого самоврядування – правової, фінансової, матеріальної та організаційної самостійності; проводити постійний моніторинг, контроль та аналіз заходів, здійснюваних державою у сфері місцевого самоврядування [4, с. 6].

Отже, реформування системи місцевого самоврядування вимагає більш повного приведення національного законодавства у відповідність із принципами Європейської хартії місцевого самоврядування [1]. Для цього необхідно розробити і прийняти ряд законодавчих актів про місцеве самоврядування, заснованих на принципі пріоритету прав і свобод громадян у сфері місцевого самоврядування, чіткого правового регулювання питань комунальної власності, дохідної частини місцевих бюджетів, гарантії прав органів місцевого самоврядування у відносинах з місцевими органами виконавчої влади тощо.

Список використаних джерел

1. Європейська хартія місцевого самоврядування від 15.10.1985 р. / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_036.
2. Ільницький М. С. Місцеве самоврядування як форма народного волевиявлення / М. С. Ільницький // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – 2016. – №3. – С. 28-37.
3. Мацюк А. А. Удосконалення місцевого самоврядування в контексті конституційної модернізації / А. А. Мацюк // Публічне право. – 2016. – №3. – С. 93-101.
4. Пітнік М. Україна: курс на децентралізацію / М. Пітнік // Місцеве самоврядування. – 2015. – №12. – С. 4-7.

Горбатюк А.

*студентка магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри
міжнародного права та європейської інтеграції ТНЕУ
Саванець Л.М.*

ІНСТИТУТ УТРИМАННЯ ДІТЕЙ У МІЖНАРОДНОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ

Сім'я – складне та багатогранне поняття. Неможливо зменшити її значення в житті кожної особистості. Кожна сім'я - система, яка забезпечує своїм членам унікальне середовище існування, яке не здатен замінити ніякий соціальний інститут.

Україна активно входить до світового співтовариства, розвиває тісні зв'язки з іншими країнами в єдиній міжнародній спільноті [5, с. 11]. Міжнародне законодавство та практика його застосування значною мірою впливають на формування національного законодавства у різних сферах суспільних відносин, в тому числі і сімейних.

Згідно положень Конвенції ООН «Про права дитини» від 22 листопада 1989 року права та інтереси дитини набувають пріоритету в суспільстві, завдяки чому дитина повинна визнаватися особливим суб'єктом права. Так, Держави держави - сторони зобов'язуються забезпечити дитині такий захист і піклування, які необхідні для її благополуччя, беручи до уваги права і обов'язки її батьків, опікунів чи інших осіб, які відповідають за неї за законом [4, с. 5].

Визначальним серед майнових прав дитини є право дитини на утримання від своїх батьків, або осіб, що їх замінюють. Обов'язок матері і батька утримувати свою дитину - це їх природній і водночас моральний та юридичний обов'язок. Право дитини на аліменти закріплене в Сімейному кодексі України, зокрема від 10.01.2002 р. Стаття 180 зобов'язує батьків утримувати дитину до досягнення нею повноліття, а згідно статті 198: «батьки зобов'язані утримувати своїх повнолітніх непрацездатних дочку, сина, які потребують матеріальної допомоги, якщо вони можуть таку матеріальну допомогу надавати» [7].